

POSESIE

Donca Teodorescu

TEXT

archives équivalences

poèmes

2003

ORIGINAL EDITION:

- DONCA TEODORESCU **liber prea liber**
- CARTEA ROMÂNEASCĂ, Bucharest 1996 [ISBN 973-23-0508-8]

PRESENT EDITION: ADRIAN REZUȘ (ed.)

- © 2000–2003 DAN TEODORESCU (Bucharest, Romania) [TEXT]
- © 2003 ANDANA CĂLINESCU (Bucharest, Romania) [GRAPHICS *Reculegere*]
- © 2001 RODICA ILIESCO (Paris, France) [LOGO *Centaure*]
- © 2003 ÉQUIVALENCES [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF $\TeX$ 14.H &

created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – MAY 9, 2001

REVISED REPRINT – JULY 10, 2003

Donca Teodorescu

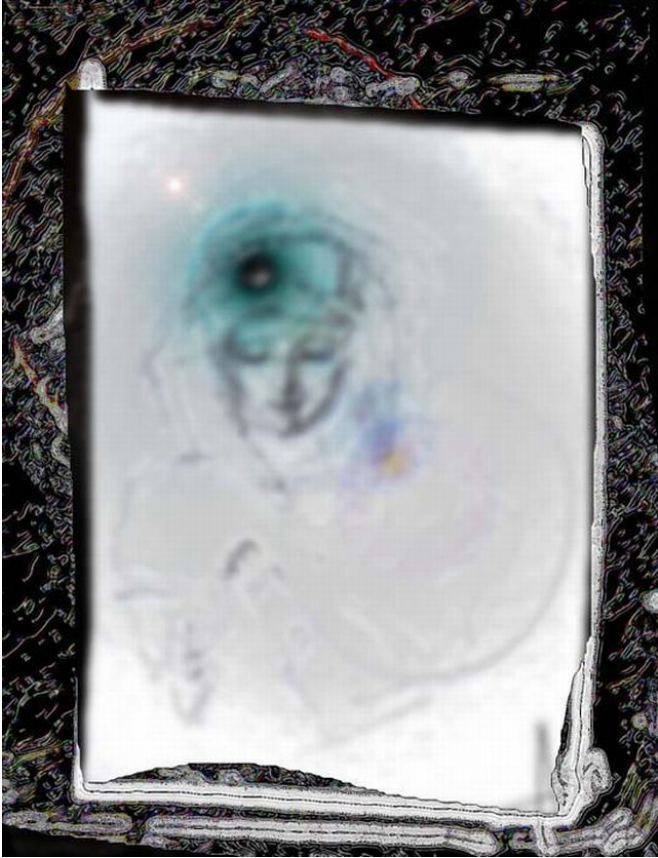
LIBER PEA LIBER

II

Cartea românească

București

1996

POSESIE

cel care nu spune decît cuvinte

dacă oamenii nu și-ar spune între ei cuvinte oare ce s-ar auzi despre oameni care să fie atît de omenesc pe cît este de acvatic sunetul apei venind dinspre apă ori de uluitor foșnetul crengilor într-un metafizic crepuscul? ce s-ar auzi cînd un om ar atinge pe gînduri fața altui om începînd să presimtă că-i seamănă? ce s-ar auzi cînd și-ar scoate pe îndelete cuțitul dintr-un trup identic cu al lui? să fie atît de pline de sînge de tristețe și uimire cuvintele? ce să înțeleagă cel care nu poate spune decît cuvinte dacă pînă și lipsa lor e pentru el tot un plin de cuvinte?

cel care privește umbra care iese din lucruri

cel care privește umbra care iese din lucruri vede umbra lucrurilor înaintînd peste lucruri pînă ce umbra lucrurilor iese toată din lucruri întunecîndu-le dar cel care e în pustiu și privește umbra cerului cum iese din cer întunecîndu-l își amintește de lucrurile lumii deși lucrurile lumii nu se luminează niciodată la fel cum se luminează cerul pentru că nu se află pe lume lucruri care s-ar lumina singure așa cum i se întîmplă în pustiu cerului

cel ce privește oceanul

cel ce privește oceanul și îl percepe ca pe un întreg care răsufală simte oceanul ca pe un suflet dar înaintea sa și de asemenea în marginea minții sale se află oceanul ca un trup întregul ocean e trup și totodată suflet în ochii celui care privește oceanul ca pe un întreg și nici un întreg nu este atît de fără rest suflet și nici trup nu este atît de pretutindenea întreg răzbătînd pînă în ultima picătură trupul și sufletul lui la un loc în așa fel încît dacă întreg oceanul s-ar destrăma devenind abur undeva ar trebui să plutească sufletul oceanului împreună cu trupul lui la un loc și cel care privește oceanul și îl percepe ca pe un întreg care răsufală simte că însuși trupul său e un întreg care răsufală la fel dar ce mai este în afara aceluia întreg care devenind abur s-ar regăsi cu sufletul și trupul lui la un loc?

cel care vede cu ochi încastrați pe tot tegumentul

cel care vede cu ochi încastrați pe tot tegumentul? da el dar cel care e plin de pavilioane de urechi pentru că aude fără încetare? da și acela și de asemenea cel care nu atinge niciodată pământul și asta îl sfișie? da da și el și de asemenea cel care se claustrează de groază ori de furie ori poate din ambele cauze laolaltă ori poate că surîde candid în vreme ce mintea îi găzduiește ruina lumii? da el el dar e posibil ca tot lui să i se pară că tot ce e ființă e conținut într-o picătură de ură pe care el însuși o descoperă în ochii iubirii? da da el dar diavolul-înger? mai cu seamă acesta mai cu seamă el când se dezgolește în somn ca și cum lenea și-ar dezveli noaptea sexul și piciorușele

cel care simte extazul

se spune că puțin înainte morții cel care se îneacă simte extazul dar poate că el cel care simte extazul chiar prin faptul de a simți extazul se desprinde de sine ca și cum s-ar îneca sau dimpotrivă ca și cum abia atunci ar pătrunde ca un străin în sinea sa dar ce simte oare cel care simte extazul? ar putea iadul să fie paradis? ar putea paradisul să-i fie dat celui care ar avea simțuri?

cel care se scufundă

cel care se scufundă în beatitudine revine și dacă se scufundă în oroare și de acolo poate să revină și dacă se scufundă în uluială ori plictis poate de asemeni să revină și la fel dacă se scufundă în somn și din somn în vis și chiar scufundat în iubire ori nebunie ori moarte revine pentru că el nu este decît străinul adîncurilor dar care este adîncul acestui străin al adîncurilor?

cel care nu se luptă decît cu sine dar fără umilință

cine poate fi cel ce nu se luptă cu dușmanul cu prietenul cu Dumnezeu ci doar cu sine însuși dar fără umilință? cum va sfîrși? și celălalt cel a cărui identitate e depărtarea cine e dacă este intangibil dar poartă lupta? dar poate lipsa umilinței paralizează ori chiar îngrozește nu numai pe dușman ci chiar pe Dumnezeu și pe prieten și chiar pe sine însuși ca și cum în timpul unei oglindiri un chip din cele două chipuri s-ar întoarce subit cu spatele dar cine ar fi cel paralizat și îngrozit? și cel întors cu spatele? spre ce ar privi lăsîndu-și singur chipul să privească imposibilul?

cel trezit

cel trezit din vis simte că trezirea e starea în care te îndepărtezi de ceva care se pierde cu toate acestea visul nu e spațiu și nu e timp și povestea insistentă despre vis e doar povestea celui care s-a trezit din vis și povestește în vreme ce visul rămîne în continuare captiv în interiorul visului și numai cel trezit din vis și sfișiat definitiv de absența visului ca de iubire numai el simte că visul e iubire și încetează să-l caute

cel care își smulge sufletul geamăn

cel care își ține sufletul în palmă trupul îi este în stăpînirea sufletului geamăn trupul este chiar acel suflet care poartă în palmă un suflet geamăn pe care nu îl deslușește cu totul așa după cum nici sufletul din palmă nu deslușește trupul cu totul și cel care își ține sufletul în palmă își privește sufletul dar vede numai aer de care se îndrăgostește pentru că el apreciază nespus ușurința și diafanitatea adică tot ce îi este aproape potrivit și astfel trupul începe să își iubească atît de mult sufletul geamăn încît se urcă pe cea mai înaltă creastă a pămîntului și de acolo se aruncă în aer dar nu-și găsește deloc moartea și cel ce își ține sufletul în palmă și trupul îi este în stăpînirea sufletului geamăn își smulge atunci sufletul geamăn din trup și privește dar ce trup fără suflet mai poate privi?

cel înecat în ierburi

cel înecat în ierburi ca într-o perpetuă defilare a
inconștientului subîntinde timpul ca pe o coardă al cărei arc de
cerc este sufletul

cel care s-ar afla în interiorul unui vârtej

cel care s-ar afla în interiorul unui vârtej ar vedea numai depărtarea care ar fi veșnică el nu ar vedea niciodată cum se îndepărtează pînă și depărtarea ca și cum s-ar pierde fără să ajungă însă vreodată cu adevărat o depărtare pierdută ci doar o perpetuă depărtare ce ar părea veșnică și poate că tot astfel cel care își pierde puterea nu poate ști niciodată cum și pe unde dispăre puterea

cel care învață glasul nebuniei

cel care învață glasul nebuniei este silit să o facă după cum cel care privește pare silit să vadă cu toate acestea nu tot ce poate fi văzut se vede și nebunia e văzul care periclitează iar cel care vede simte că văzul e glasul nebuniei și ar vrea să nu mai vadă așa după cum nici cuvântul nu i se oprește cu întreaga lui putere în ultima silabă apoi în ultimul sunet și apoi într-un punct un strigăt de groază întorcându-se ca vederea asupra-și și încremenind cât de plină e lumea de strigăte pentru el cel care învață nebunia pentru că altfel într-o tăcere ar sta sămînța lumii și capătul ei de adevăr ori într-o unică nebunie închisă în glasul ei

cel care pierde

celui care își pierde dreapta îi rămîne mîna stîngă și celui care își pierde picioarele îi rămîne să se tîrască și celui care își pierde văzul îi rămîne pipăitul și celui care își pierde auzul îi rămîne pielea trupului și celui care își pierde gustul îi rămîne explozia curcubeului și celui care își pierde mintea îi rămîne sufletul dar ce-i rămîne celui care își pierde sufletul fără măcar să-i simtă lipsa? s-ar putea presupune că lui celui care își pierde sufletul îi rămîne mintea dar a reușit mintea vreodată să însuflețească sufletul?

cel care crede că nu știe să trăiască

ca un pește încredințat că nu știe să înoate și de aceea se aruncă în aer cel care crede că nu știe să trăiască ar trebui să se arunce în afara vieții dar în timp ce el crede că nu știe să trăiască el totuși trăiește privind la ceea ce crede că ar fi viața dar nici cel care crede că știe să trăiască nu poate privi cu adevărat viața pentru că el ar trebui să creadă că nu știe să trăiască și să se arunce în afara vieții ca și cum abia de acolo ar putea să o privească dar cum să trăiască cel care crede că nu știe să trăiască? și cine din afara vieții să i-o spună? după cum cine din înăuntrul ei să îl asigure de neștiință? se află cineva mai în adâncul vieții decât cel care crede că nu știe să trăiască?

cel care spune facă-se voia ta

cine spune imprevizibilului facă-se voia ta? cine spune
aceleași cuvinte nevăzutului din apropiere? cel care vede vede
ceea ce vrea să vadă? cum își alege ceea ce vrea să vadă dacă nu
vede ceea ce nu vrea să vadă pe care – iar – cum îl alege? cel care
vede ceea ce nu vrea să vadă vede întruna el se apropie grabnic de
moarte dar cum să trăiască chiar în marginea ei? e un mal și
valurile sunt ca spuma? e un val și pare nemișcat? e un cârd de
valuri mentale într-un mental întuneric silind cuvintele să sară
direct în beznă? dar poate celui care spune nevăzutului din
apropiere facă-se voia ta ca și cum i-ar da onorul ori i-ar da pe
veci întîietate nici nu-i pasă de vedere ori nu se mai bizuie pe ea
ori pare orb dar vede în întuneric

cel cuprins subit de o durere fizică

cel cuprins subit de o durere fizică cum ar fi durerea de cap ce simte? durerea îi conturează existența locului dureros și spațiul acestuia dar e cunoscută durerea fantomatică a unui membru rezecat deși trebuie să observăm că nu se spune nimic despre durerea fantomatică a capului care ar lipsi de pe trup ori a inimii intrate în inerție ori a sufletului absent dar poate cel cuprins subit de o durere fizică cum ar fi durerea din suflet se găsește în însăși durerea fantomatică a unui suflet care lipsește unui suflet nemărginit probînd astfel că însăși neființa e cuprinsă de dorul de ființă îmbolnăvind atunci întreaga ființă de o parte a neființei adică de partea ei fantomatică fizică pămînteană

cel care iubește și e înconjurat de aer

mai mult decît trebuie să iubească cineva pe pămînt așa iubește cel care iubește și e înconjurat de aer cum s-a mai spus aer de fier cu flori de fier cu păsări de fier cu toți fluturii de fier segmentînd în zig-zagul lor lumea dar cel ce iubește mai mult decît trebuie să iubească cineva pe pămînt răstoarnă cu o simplă privire de-a lui segmentele lumii cu un simplu gînd le încurcă le răvășește căutînd cu toate acestea febril lumea intactă cu aerul ei de fier cu florile ei de fier cu aripile grele de fier ale fluturilor segmentînd lumea pentru că mai mult decît trebuie să iubească cineva pe pămînt așa se visează el iubind lumea dar cum ar putea să iubească altfel cel ce iubește?

cel pe care îl înspăimîntă înserările

cel pe care-l înspăimîntă înserările încearcă să amîne noaptea dar o umbră îi intră de-acuma în suflet și tot ce pătrunde în suflet acolo rămîne și cel pe care înserările îl înspăimîntă ajunge să-i spună nopții rămîi departe dar nu te opri fă asta măcar o dată o înserare e noaptea acuma dar tocmai de ea se teme mai mult cel pe care îl înspăimîntă înserările pentru că înserarea dezgolește brutal scurgerea vremii și celui înspăimîntat de înserare i se năzare nu nici nu i se năzare el vede de-a binelea că el este un bolovan dezgolit de ape și acoperit apoi brutal și iar dezgolindu-se simte cum apa s-a retras secătuiindu-l și își simte pînă și sufletul smuls cu umbra nopții cu tot pentru că noaptea e pasărea cu o mie de fețe care îl silește să zboare dar el cade doar cade în vis cum ar cădea într-un zbor și miza zborului ar fi atingerea depărtării dar ce depărtare e atît de departe pe cît îi este lui acuma sufletul

cel care ar fi cu desăvîrșire nou

cel care ar fi cu desăvîrșire nou ar trebui să fie lipsit de cuvinte și cel care ar adormi cu adevărat ar trebui să fie lipsit de vise și cel aflat în pustiu să fie pustiit de toate fantasmalele omenescului dar de ce ar avea nevoie de cuvinte cel cu desăvîrșire nou? și ce somn ca o moarte stă în puterea omului? și ce pustiu a locuit el vreodată care să nu fi fost plin de mulțimea fantasmelor omenescului? ar putea să-și smulgă din sine iubirea el singur cel ce iubește?

cel care dintr-o dată începe să vorbească

cel care ascultă înțelesul cuvintelor înțelege cuvine și cel care ascultă sunetul cuvintelor îl ascultă pe cel care rostește cuvintele dar cel care îl ascultă pe cel care rostește cuvinte se face prin ascultare ascultat și cel care ascultă înțelesuri se poate face prin vorbire auzit dar cui îi vorbește cel care dintr-o dată începe să vorbească după ce a ascultat și înțelesuri și sunete? și cum va ști cel căruia îi vorbește astfel că lucrul acesta deși se întâmplă este atât de greu de împlinit cum ar fi bunăoară să întinzi peste ape un strat subțire de aer și aerul să se imprime deodată de imaginea adîncului ca un vâl al Veronicăi?

cel ce spune cu alt semn voi numi acele locuri

cel care spune cu alt semn voi numi acele locuri cel care spune cu altă floare voi face semnul florii cu alt spic pe cel al spicului cel care spune în altă peșteră îmi voi sădi de-acum întunericul dar mai cu seamă cel care atinge peretele furiei ori tristețea și strigă voi nimici totul cu alt semn voi numi cu altă tăcere acele locuri

cel care se întreabă

cel care se întreabă ce este poezia îi vede pierderea
după cum cel care se întreabă ce este lumea îi vede agonia dar și mai
zadarnic se întreabă cel ce se întreabă ce este toamna pentru că
toamna urcă de-a dreptul în cer după ce și-a înghițit și ultima
pasăre de-a dreptul în cerul abstract al minții și nu mai coboară
niciodată la fel pentru că toate pot fi văzute numai o singură dată

Cuprins

poesie	7
liber prea liber – pagina 85	7
liber prea liber – pagina 86	8
liber prea liber – pagina 87	9
liber prea liber – pagina 88	10
liber prea liber – pagina 89	11
liber prea liber – pagina 90	12
liber prea liber – pagina 91	13
liber prea liber – pagina 92	14
liber prea liber – pagina 93	15
liber prea liber – pagina 94	16
liber prea liber – pagina 95	17
liber prea liber – pagina 96	18
liber prea liber – pagina 97	19
liber prea liber – pagina 98	20
liber prea liber – pagina 99	21
liber prea liber – pagina 100	22

liber prea liber – pagina 101	23
liber prea liber – pagina 102	24
liber prea liber – pagina 103	25
liber prea liber – pagina 104	26
liber prea liber – pagina 105	27
liber prea liber – pagina 106	28